

JENNIFER L. HOLM

Traducere din limba engleză de Adriana Conway

Editura Paralela 45

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOLM, JENNIFER L.

Leii de pe Marte / Jennifer L. Holm ; trad. din lb. engleză de

Adriana Conway. – Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4053-6

I. Conway, Adriana (trad.)

821.111

The Lion of Mars

Jennifer L. Holm

Copyright © 2021 by Jennifer L. Holm

Jacket art copyright © 2021 by Andy Smith

All rights reserved. Published in the United States by Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

CUPRINS

Prolog	1
1: Cuibul	3
2: O zi bună	11
3: Buruienile	19
4: Secrete și daruri	31
5: Regulile	41
6: Neplăcut-plictisitor	50
7: Lăsată în urmă	56
8: Animalele	64
9: Alarma	72
10: Zilele algelor	84
11: Sărbătoarea Aprovizionării	94
12: Numele de familie	106
13: Dragoste și atenție	113
14: Tortul	121
15: Furtuna	128
16: Praful	134
17: Aștept instrucțiuni	139
18: Exterminați	149

19: Dispăruți	153
20: Blocați	160
21: Întunericul	169
22: După Leo	175
23: Vacanța	184
24: Înapoi acasă	197
25: Raport de situație	207
26: Nimic nu este bine	217
27: Te rog, ajută-ne!	228
28: Marte plânge	237
29: Familia	245
Nota autoarei	249
Resurse pentru cititorii care vor să afle mai multe despre planeta Marte	253
Mulțumiri	255

IPRIN CANALUL SECURIZAT DE COMUNICAȚII

DATA: 3.5.2091

DE LA: CDT. Dexter

CĂTRE: Comandamentul Terestru SUA

MESAJ: Raport de situație

Digicamera de suprafață din sectorul nord-vestic al coloniei a fost distrusă. A fost pus la pământ și stâlpul pe care era instalată. Trag concluzia că este rezultatul unei acțiuni deliberate, întreprinse de o persoană ostilă.

Aștept instrucțiuni.

Sai Dexter, COMANDANT

Echipa de explorare și colonizare

Teritoriul Statelor Unite

Marte

Capitolul 1

CUIBUL

Călătoria spre Marte a fost cea mai dură experiență din viața lor. Așa au spus adulții. Navă mică și înghesuită. Teama constantă că se putea întâmpla ceva rău. Certitudinea că nu aveau să se mai întoarcă niciodată pe Pământ.

Dar, sincer, a fost floare la ureche dacă e să compar cu împărțirea dormitorului cu Albie.

Pentru că sforăia.

Nu mai avusesem parte de un somn normal de când se mutase Albie în camera mea. Am încercat cam totul ca să blochez zgomotul: dopuri pentru urechi, pătura trasă peste cap, ba chiar și o căciulă groasă, cu clape. Nimic nu a funcționat.

Mi se părea surprinzător, pentru că Albie întruchipa perfecțiunea. Era agreabil și își îndeplinea sarcinile fără să se vaite. Dintre toți copiii, el era cel mai puțin probabil să se plângă. Adulții aveau încredere în el, chiar și Sai. S-a dovedit însă că exista un lucru la care Albie *nu era* bun: să doarmă liniștit. Și nu știu ce era mai rău: sforăitul lui Albie sau dorința lui Trey de a schimba camera.

Pentru că, de când mă știam, Trey dormise cu mine în cameră. Pereții erau tapetați cu desenele mele cu pisici și desenele lui cu extraterestri. Miniaturile noastre din plastic stăteau îngrămădite pe rafturi, laolaltă. După care, acum două luni, Trey a vrut din senin să schimbe dormitorul. Și m-am trezit deodată că Trey doarme în camera copiilor mai mari, cu Vera și cu Flossy, în timp ce Albie sforăia în a mea.

Iar eu?

Eu nu mai dormeam deloc.

Nici Leo, după cum am văzut. Motanul bătrân stătea în pat și își fâlfâia iritat coada.

Chestia asta cu schimbatul camerelor se mai întâmplase o dată. Când eu și Trey eram mici, adulții ne mutaseră pe noi, băieții, într-o cameră, iar pe fete în cealaltă. Albie era mai mare decât mine și Trey, așa că avea voie să stea seara până mai târziu. Problema era că Albie făcea mult zgomot când venea la culcare și ne trezea. Experimentul a fost abandonat după o săptămână. Acum, după atâția ani, Albie mă ținea iarăși treaz.

Aflat în cealaltă parte a camerei, Albie a scos un sforăit lung, zbârâitor. Am gemut, trăgându-mi perna peste cap.

— Albie! am strigat eu.

Nu s-a mișcat.

— Albie! am strigat din nou.

S-a ridicat brusc în capul oaselor, privind buimac prin camera slab luminată. Albie era înalt și avea umerii lați.

Darby spusese că ar fi fost bun de rugbist. Rugbiul este un joc de pe Pământ în care plimbi o minge și te izbești de oameni. Zău dacă îl înțelegeam.

— Ce este, Bell? a întrebat Albie, cu părul zburlit în toate direcțiile.

Era mereu o distracție să-l vezi fără șapca Dodgers. O scotea doar la culcare.

— Sforăi! i-am spus.

— Oh. Am crezut că e o urgență.

— *Este* o urgență! Nu pot să dorm!

— Îmi pare atât de rău, Bell, a mormăit el și s-a întins la loc în pat. Promit că nu mai sforăi.

Era greu să fii supărat pe Albie. Era bun și blând, ca un mare urs de pluș.

Un urs mare și *sforăitor*.

— Of, las-o baltă, am bombănit eu.

Albie putea să-și țină camera pentru el. Mi-am luat pătura și am plecat, cu Leo lipăind după mine.

Nu că aș fi dat vina pe el.

Nici măcar o pisică nu putea suporta sforăitul lui Albie.

Eu și Leo am pornit pe coridorul șerpuitor, strălucind în licărirea albăstruie și rece a nopții. Lumina se schimbase, pentru a reflecta ora din zi. Dimineața, albastrul urma să se transforme într-un auriu cald, strălucitor. Schimbarea luminii în funcție de momentul zilei era

menită să ne ajute să ne păstrăm un ritm normal de viață, deoarece așezarea era, în mare parte, subterană. Fusese construită într-un tub gigantic, un spațiu masiv, asemănător unei peșteri, creat de lava revărsată cu milioane de ani în urmă. Era un habitat natural perfect, la adăpost de pericolele aflate la suprafața planetei Marte, radiații, temperaturi extrem de joase și praf.

Pereții interiori erau dintr-un cauciuc cenușiu, folosit în tehnologia spațială, care se curba ușor, curgând dintr-o încăpere într-alta ca un zâmbet. Camerele erau rotunde, aproape ca niște bule, construite astfel pentru a asigura integritatea structurală optimă. Sai mi-a spus că a renunțat la vechile reguli atunci când a proiectat habitatul. Aparent, pe Pământ, oamenii locuiau în structuri cubice cu colțuri ascuțite.

Pământul îmi dădea o impresie de tăios.

Coridorul acesta ascundea o adevărată istorie a copilăriei mele. Acolo se afla locul în care mă izbisem de perete cu scuterul. Zgârieturile de pe tavan, de la nava mea cosmică de jucărie, când încercasem să o fac să zboare. (Fără succes.) Și, desigur, rigla de pe perețele pe care Meems ne însemna înălțimea cu ajutorul unui pix negru. Fiind primii copii umani care creșteau pe Marte, eram un experiment viu, glumea ea.

Ceva mai departe se afla un panou cu digipozele făcute de noi chiar la sosirea pe Marte. Eram mult mai mari acum decât copilașii de pe perete. Albie împlinise șaptesprezece ani pământeni, fiind cel mai mare. Apoi

urmau Flossy (șaisprezece), Vera (cincisprezece), Trey (paisprezece) și eu (unsprezece).

Oi fi fost eu cel mai mic, dar măcar știam încă să mă distrez. Spre deosebire de copiii mai mari, care deveneau morocănoși și capricioși după ce împlineau treisprezece ani.

Firește, în ani marțieni eram mult mai tineri. Marte se rotește în jurul Soarelui în 687 de zile, așa că un „an marțian“ are 687 de zile, ceea ce înseamnă că eu aveam cinci ani, iar Trey, șapte.

În fața mea, Leo s-a oprit să adulmece, șfichiind aerul cu coada. Când eram mic, am avut multe pisici. Bella. Mochi. Harley. Sesame. Pisicuța. Dar, cu trecerea anilor, pisicile au murit; Leo era ultima rămasă. Însă mi le aminteam bine pe toate.

Eu și Leo am ieșit din aripa copiilor și am intrat în zonele comune – camera de relaxare, sala de mese și bucătăria – aflate între cele două aripi de dormit. În camera de relaxare pâlpâia lumina de la un digifilm pe care cineva nu îl oprise la plecare.

La fel ca restul așezării, camera era zugrăvită într-un albastru pal. Se presupune că este o culoare liniștitoare, care imită cerul Pământului. Pe canapeaua în formă de L era o cuvertură cu bucle, țesută din haine vechi. Din niște butoaie de plastic, Darby făcuse un balansoar. Pe Marte se recicla totul. Până și planta care decora încăperea era făcută din hârtie de alge. Acum, că îmbătrânise, frunzele îi deveniseră casante și începuseră să se sfărâme.

În afară de canapea și balansoar, în cameră mai era o masă mică de plastic, la care ne jucam când eram mici. Acum însă, în loc de plastilină și creioane, pe masă erau pânzeturi și mașina de cusut a lui Flossy. Iar lângă perete era o vitrină din plastic, plină cu rocile pe care le adunaserăm noi, copiii, de-a lungul anilor.

După aceea urma cantina. Încă se mai simțea mirosul mâncării servite la cină: tocăniță de alge, unul dintre felurile standard ale lui Bill Saramură. Cum nu era nimeni prin preajmă, am făcut un mic popas și am luat câțiva biscuiți cu ghimbir. Bill Saramură nu ne lăsa să luăm din mâncare când nu era el acolo, dar mi-am zis că nu avea să-și dea seama.

Apoi am ajuns în aripa adulților. Prima cameră era a lui Meems. Eram în stare s-o găsesc și cu ochii închiși; acolo ne duceam mereu când ne era rău noaptea. Apoi venea dormitorul lui Bill Saramură. De cealaltă parte a coridorului era camera lui Phinneus. Când am trecut prin dreptul camerei în care dormeau Eliana și Darby, am auzit un sforăit ușor. Eliana mereu se plângea că soțul ei sforăie, dar habar n-avusesem despre ce vorbea. Până acum.

Toate camerele erau întunecate, în afară de a lui Sai. Se vedea o dără de lumină pe sub ușă și m-am întrebat ce anume îl ținea treaz. Am lăsat în urmă zonele de locuit și am luat-o pe coridorul care duce spre zonele de lucru. Această parte a așezării fremăta de activitate în timpul zilei. Dar în toiul nopții nu se auzea decât bâzâitul blând,

ca un cântec de leagăn, al purificadorului de aer. Am trecut pe lângă sala de gimnastică, atelierul lui Sai, infirmeria, câteva alte ateliere, sala generatorului și, preferata mea, ferma de alge.

Imediat după ferma de alge era o scară circulară. Am urcat, și am urcat, și am urcat pe săltărețele trepte din plastic. Respiram destul de greu când am ajuns, în sfârșit, în sala de observații și comunicații, căreia i se spunea și SOC. Era la suprafață, iar de aici trimiteam și primeam mesaje de pe Pământ. Adulții o porecliseră „Cabina telefonică”. SOC fusese habitatul inițial al echipajului, la sosirea pe Marte. Instalată de roboți, era o structură simplă, în formă de dom. Fereastra largă oferea o vedere panoramică asupra peisajului marțian roșu și prăfos. Nimeni nu petrecea mult timp aici, în afară de Sai. În calitate de comandant, trimitea rapoarte de situație la Comandamentul Terestru. În plus, de aici putea monitoriza mai bine vremea. Era locul perfect din care să urmărești vârtejurile de praf.

Îmi plăceau ecourile vieții din trecut pe care le simteam în această sală. Pe pereți erau hărți colorate ale unor locuri de pe Pământ. Pennsylvania. Alabama. Alaska. Michigan. Fusese o tradiție ca fiecare membru din echipaj să aducă harta din statul său natal.

Și mai erau dulapurile din plastic cu lucrurile personale ale membrilor echipajului. Le decoraseră cu abțibilduri și poze. Pe dulapul lui Sai era o listă cu toate locurile pe care le vizitase.

DE VĂZUT ÎNAINTE SĂ MOR

Everest

Antarctica

Luna

Planeta Marte

Partea cea mai bună aici era liniștea. M-am culcușit pe canapea, sub o pătură, și mi-am ronțait biscuiții. Dincolo de fereastră, Phobos, una dintre cele două luni ale noastre, scliffea în întuneric. Deasupra ei se vedea Pământul, ca o stea strălucitoare.

M-am întrebat dacă oamenii de pe Pământ se gândeau la noi la fel de mult pe cât ne gândeam noi la ei. Cu toate că văzusem o mulțime de digipoze, tot îmi venea greu să îmi imaginez Pământul. Întinderile nesfârșite de apă, denumite oceane. Locurile cu copaci, denumite păduri. Și, bineînțeles, animalele. Phinneus îmi povestise despre păsările care zboară pe cer și care își fac căsuțe, numite cuiburi, deasupra solului, în copacii înalți.

În timp ce mi-am închis ochii, cu Leo încolăcit la picioare, m-am simțit ca o pasăre într-un cuib liniștit și ferit de primejdii – casa mea.

Una pe care niciodată nu mi-aș fi dorit să o părăsesc.

Capitolul 2

O ZI BUNĂ

Am deschis ochii. Domul era scaldat într-o lumină rozalie caldă.

Era dimineată.

Și aveam ceva greu pe piept.

— Miau!

Acel ceva era Leo. Stătea pe mine.

— Miaaaau! a spus din nou, mai tare.

Înțelegi repede o pisicuță care îți spune: „Mi-e foame!”

— Presupun că vrei micul-dejun, am zis eu.

Mulțumit că mă trezisem în sfârșit, a sărit de pe mine cu o zvâcnire a cozii, aterizând pe podea cu o bufnitură surdă.

M-am sculat și am căscat, îndreptându-mă către fereastră. Atât cât puteam vedea, peisajul se întindea în diferite nuanțe de roșu prăfos. Soarele, abia ridicat peste linia orizontului, era doar un punct mic pe cerul roz, plin cu nori albaștri ca niște firișoare.

Răsăritul soarelui văzut de pe Marte este magic.

Chiar dincolo de fereastră se întindea curtea noastră. Craterelor în care ne jucaserăm de atâtea ori, îmbrăcați în

costumele noastre spațiale. Scaunele de grădină și grătarul, meșterite de Darby din piese rămase de la mașinăriile vechi. Grătarul nu funcționa, desigur (în atmosferă nu este destul oxigen încât să poți aprinde un foc). Dar lui Darby îi plăcea enorm să se pozeze lângă el, îmbrăcat în costum spațial. Era tare caraghios.

Meems a spus că singurul lucru care lipsea era iarba. Phinneus ne-a explicat că iarba este o plantă care crește și pe care o tai și iar crește și iar o tai. Nu prea avea sens.

Lângă curte era garajul, în care ne țineam cele două rovere, iar în apropierea garajului era stația de andocare, locul în care se atașa la habitat nava cu provizii trimisă de pe Pământ o dată la doi ani. Așteptam cu nerăbdare ciocolata pe care o aducea mereu.

Ceva mi-a atras atenția. O lumină intermitentă se mișca încet la orizont. Probabil că era un rover din alte regiuni. Mereu îmi era groază să mă gândesc cât de aproape sunt de noi celelalte colonii. Uneori mă întrebam cum arată, pentru că nu le văzusem niciodată. Nu aveam voie să trecem de micul cimitir de la marginea teritoriului nostru; era prea periculos.

Din depărtare s-a auzit un țârâit; era clopoțelul care ne chema la masă. Bill Saramură pregătea micul-dejun acum. După mâncare urmau treburile de dimineață, lecțiile, prânzul, apoi treburile de după-amiază, timp liber, cina, treburile de seară și, la final, culcarea. Dimineața următoare ne trezeam și o luam de la capăt. Lui Sai îi plăcea să spună că, pe Marte, o zi plictisitoare este o zi bună.

— Leo, ar trebui să o luăm din loc, am zis eu. Papa!

Așa spuneam la mâncare când eram mic. Acum foloseam cuvântul în conversațiile cu Leo. Îl știa, așa că s-a întors către mine. Dar, până să fac un pas, s-a întâmplat.

Un obiect rotund și strălucitor a traversat cerul, lăsând în urmă o coadă albă, fierbinte. Obiectul s-a prăbușit în depărtare și a explodat cu o lumină orbitoare, ca un halou.

Leo s-a ascuns iute sub canapea, chiar înainte ca sala să înceapă să se cutremure.

Totul în jur se zgâlțâia sălbatic. M-am rostogolit la pământ. În cealaltă parte a sălii, biroul pe care era instalată digitableta de comunicații a hurut, iar scaunul din fața lui s-a răsturnat cu un zgomot puternic. Hârtiile de pe birou s-au risipit pe podea și ușa unui dulap s-a deschis cu zgomot. M-am hotărât să rămân pe loc; părea cel mai înțelept lucru.

Apoi, la fel de brusc cum a început, s-a și terminat.

Totul s-a liniștit.

M-am târât până la fereastră și m-am uitat afară. Spre cer se înălța un nor de praf roșu, iscat de obiectul prăbușit. Întrebarea era „ce anume se prăbușise?” Arăta ca o navă, dar nu ca vreuna pe care o știam. Era prea rotundă, prea strălucitoare, prea de pe altă lume.

Prea extraterestră.

S-a auzit un zgomot de pași grăbiți pe scară. Sai a dat buzna în sală, cu îngrijorarea întipărită pe chip. Probabil că tocmai se bărbiera: avea cremă de ras verde pe un obraz.

— Ai pățit ceva? a întrebat.

Am clătinat din cap și apoi mi-am amintit.

— Leo! am țipat, uitându-mă în jur.

M-am lăsat în patru labe și m-am uitat sub canapea. Leo, făcut ghem, mă privea speriat. L-am tras afară și l-am inspectat. Părea teafăr.

Apoi, în sală au venit în fugă și alții – Darby și Eliana, Trey, Flossy, Vera și Albie. Albie părea doar pe jumătate treaz, cu șapca pusă invers.

— Rapsit! a urlat Sai.

Era prescurtarea de la „raport de situație“ și modul lui de a întreba ce s-a întâmplat.

— S-a prăbușit ceva! am spus, arătând spre fereastră. Cred că a fost o navă extraterestră!

Toată lumea s-a uitat la mine de parcă eu eram extraterestru. Toată lumea, în afară de Trey. Noi doi fuseserăm dintotdeauna fascinați de extratereștri și de monștri. Urmăriserăm fiecare digifilm, pe tema asta, din colecția noastră.

— Extraterestră? a întrebat Trey, cu ochii măriți.

Am încuviințat.

— Bell, a spus Sai, clătinând din cap. Nu există așa ceva. Tehnic, avea dreptate. Noi, pământeni, monitorizaserăm Luna și începuserăm să construim colonii pe Marte. În tot acest timp, nu dăduserăm peste niciun semn de viață extraterestră. Dar eu știam că extratereștrii există. De ce n-ar mai fi și alte ființe, în afară de noi, în univers? Pur și simplu nu avea sens. În sutele de miliarde

de galaxii, trebuia să fie măcar una în care să existe viață inteligentă. (Poate chiar și pisici extraterestre?)

În sală a năvălit Meems, cu trusa medicală portabilă. Era îmbrăcată în halat de baie, iar părul scurt și cărunț îi era lipit de cap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat imediat.

— S-a prăbușit ceva, a zis Flossy.

— Bell crede că o navă extraterestră, a adăugat Trey.

— Sigur a fost o navă extraterestră, am zis.

Meems și-a făcut drum către mine cu trusa medicală. Ochii ei palizi erau plini de îngrijorare.

— Te-ai lovit la cap, Bell? m-a întrebat, în timp ce mâinile ei căutau cucuie în capul meu.

— Nu! am zis, dându-i mâna la o parte din păr. Sunt bine!

— Dar aiureala asta cu extraterestrii...

— Am văzut nava!

— Descrie exact ce ai văzut, mi-a spus, de parcă voia să îmi descriu simptomele.

În fond, era medicul nostru.

M-am conformat. Am descris cercul luminos, coada albă strălucitoare, explozia. Cum s-a zguduit totul și cum s-a speriat Leo.

— Înțeleg, a spus și s-a uitat la Sai.

Sai își freca barba cărunță, gest pe care-l făcea când încerca să se dumirească de ceva. Pe față mai avea încă urme din crema de ras, dar nu părea să fie conștient de asta.

— Pare a fi un meteorit, a spus Eliana.

Era îmbrăcată în costumația ei obișnuită, pantalonii scurți cargo și tricou. Îi era mai ușor așa, pentru că toată ziua trebuia să îmbrace și să dezbrace costumul spațial și se încălzea.

— Dar strălucea! am spus.

— Asta fac meteoriții când intră în atmosferă, a explicat ea.

— Sunt destul de sigur că s-a prăbușit unul și atunci când mi-ai spus că te măriți cu mine, Albinuțo, a glumit Darby, făcându-i cu ochiul soției lui. Sau o fi fost inima mea explodând de fericire?

Eliana și-a dat ochii peste cap.

— Chiar așa, Bondărel?

„Albinuță“ și „Bondărel“ erau numele caraghioase cu care se alintau unul pe celălalt. Se îndrăgostiseră pe Lună. Sai spunea că îi recrutase pentru Marte la pachet. Eliana era deșteaptă foc; îl ajutase să proiecteze așezarea selenară. Darby se autointitula „un om bun la toate“.

— Faceți loc, s-a auzit o voce hotărâtă.

Phinneus și-a croit drum prin sală cu bastonul. Era bătrân și se mișca încet, dar avea un anumit fel de a se face auzit. S-a dus la fereastră și a privit norul de praf.

— Orice ar fi fost, a căzut lângă colonia franceză, a spus Phinneus, arătând cu bastonul. Trebuie să luăm legătura cu ei și să vedem dacă sunt bine.

— Categorie nu, a spus Sai cu un glas ferm, încrucișându-și brațele.

— Sai, a zis Meems, poate că ar trebui să mergem să aruncăm o privire.

— Nu este teritoriul nostru. Nu e problema noastră. Știți regulile.

Erau multe reguli. Pasămite din cauză că pe Marte erau multe primejdii. Le știam pe de rost. Toți le știam, nu aveau cum să-ți scape. Adulții le afișaseră în fața toaletei din baia noastră.

REGULILE COLONIEI

Nu ieși afară neînsoțit.

Apasă butonul alarmei în situații de urgență.

Ține mereu în buzunar un tub fluorescent.

Copiii le este interzis să urce în rover.

Nu trece dincolo de steag.

Nu intra în contact cu străinii. Niciodată.

Dedesubt, cineva, probabil că Vera, adăugase, de mână:

PUNE MEREU LA LOC CAPACUL TOALETEI!

Vera, care nu pierdea nicio ocazie să se certe, a întreat:

— De ce să nu mergem să vedem ce e?

— Pentru că este prea periculos, a zis Sai.

— Da, e prea periculos, a repetat Albie.

— Tu nu faci decât să repeți ce spune Sai! s-a rățoit

Vera la el.

— Dacă pățește cineva ceva? a întrebat Phinneus.

Apoi toată lumea a început să vorbească deodată, din ce în ce mai tare, până când nu se mai putea desluși cine comentează. Larma a fost străpunsă de un fluierat ascuțit.

M-am întors și l-am văzut în ușa pe Bill Saramură, cu șorțul legat peste șolduri și cu un fluier din plastic în mână. Pe cap avea o basma, de sub care îi ieșea, la spate, coada de cal lungă și căruntă.

— Ce-i cu tărașoiul ăsta? s-a răstit el când s-a făcut liniște.

— A căzut o navă extraterestră acolo! am spus.

— A fost un meteorit, a spus Sai.

Bill Saramură a clătinat din cap.

— Nu-mi pasă nici dacă un pterodactil a ieșit dintr-o gaură neagră și a aterizat direct aici. Servesc micul-dejun în cinci minute. Nu mai vedeți altceva de mâncare până la prânz, a anunțat el.

Bill Saramură s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din sală cu pași grei.

Pentru câteva momente ne-am uitat unii la alții. Apoi am plecat după el.

Cu sau fără extratereștri, nimeni nu rata o masă pe Marte.

Capitolul 3

BURUIENILE

— Chiar crezi că a fost o navă extraterestră? m-a întrebat Trey.

Stăteam la rând, așteptând să primim micul-dejun. Am încuviințat.

— Radia.

Trey a clătinat din cap, uimit. Avea o claie de păr des și ondulat și sprâncene stufoase pe care Flossy se oferise să i le penseze. Dar nici măcar ea nu știa ce să facă în legătură cu coșurile de pe fața lui.

Trey era îmbrăcat cu hanoracul de la Stanford University, unul dintre preferatele lui. Celor de pe Pământ se pare că le place să ne trimită haine din locurile în care au mers la școală. Eu aveam pe mine un hanorac dintr-un loc pe nume Dickinson College. Fusese al lui Trey. Majoritatea hainelor mele erau căpătate de la el. Când îmi vor rămâne mici, probabil că vor fi transformate într-o pernă sau altceva.

— Cât de repede se mișcă? m-a întrebat Trey.

— Destul de repede, am zis cu un fior de entuziasm, pentru că Trey vorbea cu mine ca pe vremuri.

— Hmm, a făcut Trey și a luat două chifle verzi și pufoase de pe platou.

Mare parte din mâncarea noastră era făcută din alge.

— Cred că, am început eu, dar Trey m-a ignorat și a plecat.

Conversația luase sfârșit. Dezamăgirea mi s-a cuibărit în stomac, stricându-mi pofta de mâncare.

— Ai de gând să stai acolo toată ziua? m-a întrebat Bill din spatele tejghelei.

Bill Saramură fusese prima persoană recrutată de Sai, care pretindea că bucătarul este omul cel mai important dintr-o misiune. Mâncare bună făcută pentru o poziție bună.

Am privit insistent chiflile pufoase.

— Ce aromă au? am întrebat.

— Scorțișoară, a spus Bill Saramură pe un ton arțăgos.

Acesta era tonul lui normal.

Mi-am pus o chiflă și o mână de banane uscate pe farfurie. Apoi mi-am turnat o ceașcă de ceai din alge îndulcit cu miere și m-am îndreptat către masa ovală. De obicei, adulții stăteau la un capăt, iar noi, la celălalt. Flossy, Vera și Trey erau așezați deja la capătul nostru.

Lui Meems îi plăcea să spună că sala de mese era inima așezării deoarece aici se întâmplau atâtea lucruri. Într-o parte a încăperii, cearșafuri cenușii atârnavă la uscat. În sala de mese se făcea mereu cald, de la gătit, așa că era un loc bun pentru uscarea rufelor.

Pe perete era o tablă albă, pe care adulții completau o listă cu ce era stricat. În acest moment, lista era mai scurtă: un motor defect în ferma de alge, o lumină arsă în sala de comunicații și o toaletă înfundată în aripa copiilor (nu era vina mea!). Sai nu lăsa niciodată ca lista să aibă mai mult de zece articole.

Lângă tablă era un digimonitor care afișa de obicei imaginea în timp real de la suprafață. Dar camera de la suprafață era defectă – nimeni nu părea să știe ce se întâmplase cu ea – și monitorul era închis.

M-am așezat pe un scaun și am mușcat din chiflă. Era caldă și pufoasă, exact cum îmi place. O fi Bill Saramură arțăgos, dar clar gătește bine.

Ceva se lipise de glezna mea. M-am uitat în jos. Era Leo.

— Iar îți este foame? l-am întrebat.

Știam că Bill Saramură îl hrănise deja.

— Miau, miau! a zis Leo, ceea ce însemna *da*.

I-am dat pe furiș o bucată din chiflă.

În fața mea, la masă, Vera era îmbrăcată în culoarea ei preferată: negru. Doar asta purtase în ultima vreme. Flossy a spus că Vera încearcă să fie goth (un stil vechi de pe Pământ). Flossy este un fel de expertă când vine vorba de obiceiurile pământești, mai ales despre modă și argou.

— Ce ziceți de noua mea ținută? ne-a întrebat Flossy. Am copiat-o după un digifilm. E în stilul anilor '70. Nu-i așa că-i super?

Ținuta ei semăna foarte mult cu un costum spațial, doar că era mai strâmtă și avea fermoar la spate.

— E drăguță, am zis.

— Se numește salopetă. Mi-a luat o veșnicie să fac fermoarul.

— Nu știi de ce îți bați capul, Flossy. Oricum nu te vede nimeni, a spus Vera.

— Ce vrei să spui? a întrebat Flossy. Mă vede toată lumea!

— Vreau să zic nimeni cu adevărat *interesant*, a spus Vera, dându-și ochii peste cap.

Trey nu era atent: urmărea ce se petrece în celălalt capăt al sălii, unde Sai și Albie stăteau de vorbă în fața unei table de scris.

— De ce trebuie să fie chiar el ucenicul lui Sai? a întrebat, strâmbându-se.

De puțin timp, Sai începuse să își ia câte un ucenic. Îl învăța despre administrarea coloniei. Anul trecut fusese Flossy. Acum câteva săptămâni îl luase pe Albie, iar de atunci Trey devenise nefericit.

— Oare o fi pentru că e mai mare decât mine, ce credeți? a întrebat Trey.

Flossy a clătinat din cap.

— Eu am fost primul ucenic și nu sunt cea mai mare. Trey s-a încruntat.

— Chiar așa, pe tine de ce te-o fi ales?

— Probabil pentru gustul meu excelent la îmbrăcăminte, a declarat Flossy cu un rânjel.

— Cred că Sai l-a luat pe Albie pentru că este atât de responsabil, am zis.

Vera a pufnit.

— Presupun că eu nu trebuie să-mi fac griji că m-ar lua vreodată să-i fiu ucenic.

Nu se putea spune că Vera avea judecata cea mai sănătoasă. La urma urmei, ea fusese cea care găsisese că ar fi amuzant să-i facă o farsă lui Bill Saramură, schimbând între ele etichetele condimentelor. Nici acum nu o iertase.

— Nu-i corect, a mormăit Trey.

Nu înțelegeam de ce este mâhnit. Adulții vorbeau despre sarcini și despre ce trebuia reparat. Noi, copiii, aveam parte de mai multă distracție.

— Poveste din trei cuvinte, am zis.

Flossy a bătut din palme. Era jocul nostru preferat: se inventa o poveste, iar fiecare contribuia cu trei cuvinte. Trey reușea întotdeauna să introducă în poveste cuvântul „pârț”. Era o adevărată performanță.

— Încep eu, am zis. A fost o...

— ... dată un extraterestru... a continuat Flossy.

— ... prăbușit pe Marte, a spus Vera cu o expresie plictisită.

Venise rândul lui Trey, dar el nu era atent.

— Trey! am strigat eu.

Dar Trey a rămas tăcut. Poate că nu mă auzise.

— Trey, am repetat, bătându-l pe umăr.

S-a întors către mine cu buzele strânse.

— E rândul tău, i-am spus.

— E un joc prostesc, a zis Trey.

M-am uitat lung la el.

— Tocmai ai spus patru cuvinte.

În cealaltă parte a sălii, Sai s-a ridicat în picioare, cu digitableta în mână. Era îmbrăcat în uniforma lui albastră specială de comandant, ca întotdeauna.

— Împărțirea sarcinilor, a anunțat. Adunați-vă!

Ne-am îngrămădit în jurul lui și a început să împartă sarcinile în ritm de mitralieră.

— Flossy, bucătărie. Vera, spălătorie. Trey, responsabil cu praful. Bell, ferma de alge. Iar tu, Albie, tu te ții după mine.

— Spălătorie? Ce palpitant, a spus Vera, dându-și ochii peste cap.

Eu nu aveam de ce să mă plâng. Îmi plăcea la ferma de alge.

Dar îmi dădeam seama după postura lui Trey – umerii căzuți, pumnii strânși – că nu era fericit cu sarcina primită.

— Responsabil cu praful? Din nou? E a doua oară luna asta! a răbufnit.

— Facem schimb dacă vrei, i-am sugerat. Preiau eu ștersul prafului.

— Nu faceți niciun schimb, a spus Sai ferm.

— De ce nu pot să intru în ucenicie, ca Albie? a întrebat Trey.

— Pentru că nu ești încă pregătit, i-a răspuns Sai.

— Ba sunt!

— Nu ești până ce nu spun *eu* că ești, a ripostat Sai, hotărât.

Trey a părut că vrea să spună ceva, dar s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din sala de mese fără să se mai uite în urmă.

Când am intrat pe ușa fermei de alge, urmat de Leo, am fost lovit de o pală de aer cald. Izul ascuțit al algelor mi-a gădilat nasul. Era locul meu preferat din tot habitatul nostru: era verde și, oriunde te uitai, creștea ceva. Dar cel mai mult îmi plăcea datorită lui Phinneus.

După ce a fost anunțată misiunea „Așezarea Marțiană“, Sai a primit peste zece mii de solicitări. Dar, când a ajuns la alegerea echipajului, a aruncat CV-urile și a început să caute singur. Spunea că are nevoie de oameni care să poată rezolva problemele. Oameni care erau obișnuiți să lucreze în condiții grele și nu foarte curate. De exemplu, instalatori, electricieni, fermieri. Sai spunea că asta asigură viața unei colonii. Phinneus era unul dintre acești oameni. Fusesse fermier în Noua Californie.

Mi-am croit drum prin labirintul fermei până la biroul lui Phinneus. Peste tot, prin cameră, se găseau containere enorme, pline cu alge vii. Algele erau crescute în loturi, împărțite în funcție de destinație: hrană, combustibil, medicamente, ulei, hârtie, ba chiar și săpun. Mai mult, algele creau oxigenul pe care îl respiram.

Phinneus era așezat la biroul lui dezordonat și admise deja. Dormea mult în ultima vreme, mai ales după ce mânca.

— Bună, Phinneus, am zis.

A clipit din ochii albaștri înlăcrimați, buimac.

— Bell, a zis, punându-și ochelarii. Cred că am ațipit.

A aruncat o privire în carnetul din fața lui, după care l-a închis.

Leo a sărit pe birou și a început să ronțăie dintr-o plantă. Era iarba-mâței. Phinneus o creștea pentru Leo.

— Leul nostru bătrân, a zis Phinneus când l-a văzut.

S-a cam îngurășat. Nu-i mai da resturile din farfuria ta!

— Îi este foame întruna, am zis. Ce este un leu?

— O pisică foarte mare, a explicat el.

— Cât de mare?

Phinneus și-a frecat bărbia.

— Păi, nu știu exact. Cam de vreo trei metri, aș zice.

— Înseamnă enorm! Mai mare decât Albie! Atunci de ce îi zici lui Leo așa? am întrebat. Nu-i foarte mare.

— E vorba de atitudine. Se poartă ca un leu. Este neînfricat, a zis Phinneus, răsfoind hârtiile de pe birou.

Pe colțul mesei lui de lucru era și un borcan cu biscuiți. Phinneus pretindea că i se face foame în timp ce lucrează, dar bănuiam că de fapt îi ținea pentru noi, copiii.

— Pot să iau un biscuit?

— Nu cumva abia ai luat micul-dejun?

— Nu m-am săturat, i-am zis, ceea ce era adevărat.

- Ești exact ca motanul tău.
- Neînfricat?
- Mereu flămând.
- Ce facem astăzi? l-am întrebat.
- Șampon, cred, mi-a răspuns el.

Phinneus făcea șampon din alge. Mirosea plăcut, dar îi dădea părului o tentă verzuie.

— Păi, am putea să ne apucăm, a zis, ridicându-se în picioare și luându-și bastonul.

Ne-am întors în zona principală, dincolo de cultura hidroponică, în care Phinneus își creștea salata verde și zarzavatul. Avea și un recipient cu sol de pe Pământ. Îmi plăcea textura acelui sol, moale și sfărâmicios.

— Ce crești aici? l-am întrebat, arătând spre lăstarii verzi și păroși ieșiți din pământ.

- Dovlecei, a zis.
- Ciorăpel! am exclamat.

Phinneus a chicotit.

— Nu cred că o să mă satur niciodată să te aud spunând asta.

„Ciorăpel“ era propriul meu cuvânt pentru „grozav“. Când eram mic, nu îmi plăcea să port ciorapi. Ca să mă încurajeze, adulții îmi dădeau o acadea ori de câte ori mă îmbrăcam cu ei. După o vreme, ajunseseam să îi pun și să strig acest cuvânt doar ca să primesc acadeaua. În capul meu, „ciorăpel“ însemna „grozav!“ pentru că acadeaua era grozavă. Și, cumva, așa rămăsese.

— Spune-mi, a început Phinneus privindu-mă cercetător, cum te simți după ce s-a întâmplat azi-dimineață? Trebuie să fi fost un mare șoc.

— Cred că bine.

— Știi, eu nu sunt de acord cu Sai, a spus.

— Nici eu! Sigur a fost o navă extraterestră!

Phinneus a clătinat din cap.

— Nu în legătură cu asta. Cel mai probabil a fost un meteorit.

— Oh, am spus cu dezamăgire.

— Mă refer la colonia franceză, a explicat. Ar fi trebuit să luăm legătura cu ei ca să vedem dacă sunt bine.

— Dar nu e voie. Sunt dușmanii noștri. Toată lumea spune asta, am zis.

— Doar pentru că toată lumea spune asta nu înseamnă că este adevărat, a zis pe un ton grav.

— Poftim?

— Pe Pământ am avut o grădină mare, unde cultivam legume. Uneori apăreau buruieni.

— Ce sunt buruienile?

— Sunt plante care cresc de la sine. Dacă nu le smulgi, îți năpădesc grădina. Invadează tot spațiul, îți omoară legumele și ajungi să ai numai buruieni.

— Plante ucigașe?

Pământul suna înfricoșător.

— Ideea este că trebuie să îți îngrijești grădina, să te asiguri că nu sunt buruieni. Pricepi?

Am dat din cap; nu pricepeam.

— Sunt buruieni ucigașe și pe Marte? am întrebat.

— Of, Bell, a zis, clătînând din cap. Ce să mă fac eu cu tine?

— Să-mi dai un biscuit?

A oftat.

EDITURA PARALELA 45

IPRIN CANALUL SECURIZAT DE COMUNICAȚII

DATA: 3.6.2091

DE LA: CDT. Dexter

CĂTRE: Comandamentul Terestru SUA

MESAJ: Raport de situație

Un obiect neidentificat a lovit suprafața planetei azi-dimineață, la aproximativ ora 06:00. Până în acest moment, nu au fost observate pagube în colonie. Nu am inspectat locul prăbușirii deoarece se află pe teritoriul unei colonii străine. Nu este clar dacă a fost un meteorit sau o navă extraterestră.

Aștept instrucțiuni.

Sai Dexter, COMANDANT

Echipa de explorare și colonizare

Teritoriul Statelor Unite

Marte